

Nr 1 2003 - Ledaren

Samma miljökrav måste ställas på rennäringen

ROVDJURSFÖRENINGENS spårvecka hölls som vanligt första veckan i januari. Det är ett förnämligt gäng duktiga människor vi har till förfogande. Tyvärr visade årets spårning ett lägre antal vargar än förra årets – i det område vi täckte in. Detta kan ha flera förklaringar, men tanken på illegal jakt dyker osökt upp och polisen i Dalarna utreder ett flertal misstänkta fall. Jag är mycket besviken över att så lite hörs från jägarorganisationerna till fördömanden av illegal jakt. Tvärtom ser man i stället allt som oftast mer eller mindre överslätande uttalanden. För övrigt duggar ansökningarna om vargjakt tätt. Jag vet naturligtvis att vissa av ansökarna är tvungna att ansöka om vargjakt med hänsyn till medlemsopinionen. Om Naturvårdsverket skulle ge bifall – vilket naturligtvis inte kommer att ske – skulle ansökarna säkerligen trilla av stolarna av förvåning. Jag förvånas över att man ofta inte verkar ha läst rovdjurspropositionen. Bland annat talar man om riksdagens etappmål på 20 årliga vargförnyringar (cirka 200 vargar) som om det vore ett slutmål, i stället för – som riksdagen avsett – ett steg på vägen mot en livskraftig vargstam. Vad är det som gör att just Sverige inte kan ha mer än 200 vargar? Jo en sak: Sverige har varit rovdjursfritt i 100 år och mycken verksamhet har anpassats därefter. Nu är det helt enkelt dags att återgå till normaltillståndet.

I FLERTALET ANSÖKNINGAR framhålls allmänhetens oro som skäl för jakt. Visst finns det sådan oro, men frågan är hur mycket av denna oro som beror på att man från vissa håll ständigt trummar in att människor är oroliga, men inte gör några försök att förklara hur försvinnande liten risken är att bli angripen av ett rovdjur även om man befinner sig mitt i ett vargrevir. Att en älg faktiskt kan utgöra en större risk och att risken att skadas av något helt annat i skogen eller på väg till skogen är oerhört mycket större. Varför denna tystnad!? Alla som tidigare läst vad jag brukar skriva vet att jag har stor förståelse för att allt inte är bara frid och fröjd med rovdjur. Det finns problem som drabbar enskilda människor. Men det finns också metoder att avhjälpa flertalet av problemen. Ett medel är skydds jakt, men jag skulle önska att man ville förstå att en djurart som befinner sig i ett läge där överlevnaden ännu inte är säkerställd, inte kan bli föremål för skydds jakt annat än i mycket speciella situationer. Nu är vargstammen så pass stor att enstaka vargar, som gjort osedvanligt stor skada inte bara bör utan måste tas bort – inte minst för vargstammens bästa. Efterhand som stammen ökar kan tillstånden bli generösare. Jag har stor förståelse för att tamdjursägare finner det oerhört frustrerande att inte ha rätt att skjuta ett rovdjur som angriper tamdjuren, om inte rovdjuret dessförinnan har skadat eller dödat ett tamdjur. Personligen är jag beredd att diskutera att i en inte alltför avlägsen framtid förändra jaktförordningens 28 § så att en tamdjursägare kan skjuta redan vid första angreppet. Men det förutsätter att vargstammen fortsätter att uppvisa en positiv trend.

ROVDJUR OCH RENNÄRING är ett kapitel för sig. Inte minst för att det är så svårt att föra en saklig diskussion. All kritik riskerar att klassificeras som ett påhopp på den etniska minoriteten, vilket är mycket olyckligt. I grunden anser jag att samma miljökrav måste ställas på rennäringen som på andra näringar, det vill säga näringen får inte ha en negativ miljöpåverkan. Om rennäringen förutsätter att rovdjuren, eller någon rovdjursart, inte kan finnas så är det otvivelaktigt en negativ miljöpåverkan. Alla andra näringar skulle i en sådan

situation tvingas att vidta åtgärder. I allra värsta fall nedläggning. Bäst vore om man även i rennäringens fall kunde föra en konstruktiv diskussion om vilka åtgärder som skulle kunna vidtas för att möjliggöra en samexistens med rovdjuren. Finns det verkligen inte hittills oprövade metoder för att minska riskerna för konfrontationer mellan rovdjur och renar? Eftersom rennäringen utgör basen i den samiska kulturen, är det ytterst angeläget att näringen kan fortleva.

BJÖRN LJUNGGREN